

El rock no ha mort

Imatge del primer Tirant de Rock, a València, l'abril de 1992. Sau, una de les formacions estandard del rock cantat en català, fou un dels grups que hi participaren.

La periodista Agnès Rotger descriu l'impacte de la mort del cantant de Sau, Carles Sabater, i el significat de la gran reacció que hi ha hagut després de la tragèdia, que va més enllà de la fi del duet que formava amb Pep Sala.

El divendres, dia 12, a les dues de la matinada, un grup de fans de Sau estaven contrariats. Quan s'esperaven perquè el duet sortís dels vestidors del Casal de Vilafranca del Penedès per saludar-los i demanar-los un autògraf, algú els va dir que no perdesin el temps, perquè en Carles Sabater era a l'hospital. La majoria se'n va anar a dormir pensant-se que era una excusa per a treure's els de sobre.

Dos dies més tard, eren aquests fans els que signaven, amb llàgrimes als ulls, al llibre de signatures del tanatori de Collserola, frases com "Boig per tu!" o "Envia'm un àngel". Sabater s'havia mort pocs minuts després de deixar

l'escenari de Vilafranca del Penedès.

Dissabte al matí, la ràdio va donar-ne la notícia. Al cap de pocs minuts, i encara sense haver-se refet de l'estupefacció, començaven les trucades a les emissores. Enlloc no es comentava res més. L'endemà era portada a tots els diaris, es feien programes especials a les ràdios i passaven videoclips de Sau per la televisió. Aquesta campanya espontània d'homenatge a Carles Sabater havia de durar força dies.

No tots els qui es van sentir colpits per la seva mort eren seguidors de Sau. No era rar de sentir dir, a gent que no tenia cap disc de Sau ni n'havia seguit cap concert,

ni hi tenia cap tirada especial, que en coneixien moltes cançons i que els havia impressionat molt aquesta desaparició.

La banda sonora. La multitudinària resposta a aquest fet tan tràgic s'explica per la joventut i la popularitat d'en Sabater, però també demostra el lloc que el rock en català, i els seus protagonistes, s'han fet dintre la societat.

Independentment dels gustos musicals i de la llengua d'expressió habitual de cadascú, el rock en la nostra llengua ja forma part de la cultura general. Especialment de la gent més jove, que ha fet estudis en català o que ha viscut les èpoques de més eufòria del rock d'a-

quí. Per a aquesta generació, cançons com "No he nascut per militar" de Sau o "L'Empordà" de Sopa de Cabra ja formen part de la banda sonora de la vida, encara que no tinguin ni un disc d'aquests dos grups a casa.

En alguns casos, fins i tot, s'ha trencat ben clarament la barrera generacional. La cançó "Bon dia", que van editar els Pets el 1997, ha aconseguit de penetrar en capes de la població que mai fins aquell moment no havien tingut gaire contacte amb el rock en català. Com sempre, s'hi poden trobar raons diverses: una cançó encertada, una promoció eficaç... i un públic capaç d'acceptar amb naturalitat la música amb lletra en català. Un fet que ha costat molts anys d'aconseguir, i en què Sau havia tingut, precisament, un paper molt important.

Després de la febrada. Els primers anys 90 el rock en català era pertot arreu; se'n van vendre centenars de milers de discos; no hi havia poble que no tingués un grup o dos de "rock català" per la festa major. Les discogràfiques treien la pols dels catàlegs, normalment

plens de sardanes i velles glòries, i els ampliaven. Arribava el nou rock. Carles Sabater, de Sau i Gerard Quintana, de Sopa de Cabra, inauguraven aparatosament el moviment de fans al nostre país. Tot era tan nou i excitant que n'hi havia més d'un que pronosticava que, després de la borratxera, la caiguda seria fortíssima. Sobretot després del mític concert al Palau Sant Jordi, del 1991, que va batre un rècord d'assistència, ja semblava ben difícil de pujar més amunt.

I efectivament, va arribar un moment que els grups més importants havien sofisticat tant el seu espectacle que les petites institucions no els podien pagar. Els concerts van guanyar en qualitat, però ja va ser impossible d'anar dia sí dia també als pobles del voltant i trobar-hi un concert. De manera que, sí, l'eufòria va decaure. I es va començar a parlar de crisi, encara que van continuar i continuen apareixent grups de molt d'èxit, com Gossos, Glaucs o Whisky'ns.

Sau ha viscut, com la resta de grups, la *baixada de tensió* del rock català, però, tot i així, fins a l'últim moment ha estat un dels

ARXIU / CARME PUÉRTOLAS

que ha comptat amb un grup de seguidors més sòlid. I, de fet, enguany tenien emparaulada una ronda que els havia de dur per tot el país, amb un repertori de cançons seves ja clàssiques.

Ara, Sau ha hagut de posar punt final a la seva carrera, i amb Sau, la història de la música catalana també fa un punt i a part i comença una nova etapa. Una etapa en què es pot dir que està de dol, però no pas en baixa forma.

Carles Sabater, amb Pep Sala en segon terme. La mort del cantant ha posat de manifest que Sabater era una de les figures més estimades pels seguidors del rock en català.

Agnès Rotger

LLUIS GENDRAU

Ha nascut un mite

La mort sobtada de Carles Sabater és la fi d'una estrella de pop-rock, però a la vegada és el naixement d'un mite. Des d'ara Sau ja és un mite per al rock en català. Milers de seguidors idolataven la figura de Carles Sabater com a cantant d'una de les bandes més populars de la dècada dels 90. El rock té aquestes coses. Aixeca símbols i els destrueix en un no res. Sovint es tracta d'un fenomen fugaç.

Pep Sala, el company de Carles Sabater a l'escenari i l'altra meitat de Sau, ha anunciat la fi del grup. No hi haurà més concerts de Sau, però Sabater continuarà en el record de tots. El duet d'Osona havia publicat deu discos de llarga durada i havia escrit més de tres-centes cançons. Es, doncs, indubtable que el seu bagatge musical passarà a la història. Fins i tot, més enllà de l'estricta àmbit professional —el pop-rock i el teatre—, Carles Sabater era un personatge prou conegut, reconegut i saludat per la gent del carrer.

Entre els fans del rock en català, però, Sau era un grup de masses. Quan van assolir el cim de l'èxit amb discos com *Quina nit!* o el directe *Concert de mitjanit* els seguidors defensaven Sau a ultrança. Més que un grup de rock, en aque-

lla època es van convertir en un símbol. La necessitat de trobar ídols amb qui identificar-se es va plasmar en la figura de Carles Sabater, i en el seu projecte musical. I fins i tot, ara, quan encarrilaven els dotze anys de carrera, mantenien una legió de seguidors i seguidores fidels.

Les cendres de Carles Sabater s'escamparan per les aigües de Llançà. Des d'ara s'escriu la llegenda d'una de les bandes de pop-rock en català de referència. El club d'Amics de Sau, Clam Sau, no es dissoldrà. La seva empresa de management organitzarà un homenatge a Carles Sabater i Sau, es publicarà una nova edició de la seva biografia, es reeditaran els seus discos i se'n faran exposicions. No hi ha lloc a discussió. Sau ha passat a la història musical nacional. A Pep Sala li agradava comparar Sau amb el Barça, i segurament tenia part de raó. Sau era més que un grup.

**Director d' "Enderrock"*

